

Az igazi öröm forrása - 4. zsoltár (szept. 17.)

Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.

A mai zsoltárból egy másik verset emeltem ki, de természetesen ez is összefügg a múlt heti gondolattal, de talán egy kicsit mélyebbre megy. Mi az igazi öröm forrása? Nem a jólét, és nem is a biztonság, hanem az Istennel való szilárd kapcsolat. Érdekes, hogy ezt a vallásos emberek közül sem látják sokan. A megelőző versben így ír Dávid: Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk! Ők a jó napokban látják meg Isten gondviselését. Dávid azonban már túl van ezen: Ő magát az Istent, a vele való kapcsolatot tartja az igazi öröm forrásának. A két felfogás között olyan a különbség, mint ha valaki a pénzért házasodik, vagy szerelemből. Persze tudjuk, hogy a szerelemmel nem lehet jóllakni, de a szerelmes ember éhesen is boldogabb lesz, mint jóllakottan, aki eladta magát. Ez a zsoltár ugyanúgy panasszal kezdődik, mint az előző: Nem volt probléma-mentes Dávid élete. Sokat kellett ellenségei ellen menekülnie, s nem egyszer nyíltan gúnyolták olyan emberek, akik semmilyen szempontból nem érhettek a nyomába. Ha egy ilyen nap után fekszik le az ember – hiszen ez egy esti zsoltár – akkor ezek a dolgok bizony nem csak az estéjét, de az éjszakáját is meg tudják keseríteni. Dávidnak azonban, ahogy imádkozik, úgy változik meg a hangulata: a kesergésből, ahogy az Úrra figyel örvendezés lesz. Az igazi tartós örömet az Istennel való szeretetkapcsolatban tapasztalhatjuk meg, ha tudunk a gondjaink közepette is felé fordulni, s rá tekinteni imádságban. Tudom, hogy minden azt sugallja, amit Dávid is idéz: a boldogság titka a jó napokban van, meg a tele pénztárcában, de talán már ti is megtapasztaltátok, hogy mennyire boldogtalanok és örömtelenek tudunk lenni egy-egy jó napon is, vagy esetleg tele pénztárcával is...Tanuljatok imádkozni! Gyakoroljátok! Ha nem tudjátok, hogy kell, kérjétek segítséget! Vannak olyan emberek körülöttem, akik tudnak ebben segíteni, és ezt érdemes ki is használni. Lehet, hogy valaki közületek már most komoly problémákkal küzd: fájdalom-mal, betegséggel, gyásszal, gyűlölettel maga körül. Lehet, hogy még semmi ilyet nem kellett fájdalmasan meg tapasztalnod, de előbb, vagy utóbb meg fog kelleni. De még ha soha semmi rossz tapasztalattal nem is találkoznál az életedben, akkor is gazdagságot hoz az Istennel csendességben, imában eltöltött idő. Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.

Ámen

Hit és alvás -3. zsoltár (szept. 9.)

Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az ÚR támogat engem.(6.vers)

Van, aki nem képes lefeküdni: annyira fél, hogy lemarad valamiről, hogy egész egyszerűen nem mer lefeküdni, elaludni. Főleg kisgyereknél szokott ez egészen szórakoztató módon megjelenni: nem hajlandóak lefeküdni, s egy idő után már látszik, hogy kezdenek állva, vagy ülve is elaludni. De valószínűleg ti is tapasztaltatok már ilyet, főleg egy táborban, vagy osztálykiránduláson, amikor kétségbeesetten igyekeztek ébren maradni, nehogy kimaradjatok valami érdekesből. Van, aki lefekszik, de nem tud elaludni: tovább forognak a gondolatok, aggo a fejében, s egyszerűen nem tud leállni. Elintézendő feladatok, lelkiismeret furdalások, félelmek nem hagyják elaludni. És végül – azt hiszem, a ti korotokban ez fiziológiás tünet – van, aki nem tud felkelni. Viszont ez az egyik leggyakoribb tünete a depresszióknak is: nincs bennem erő, s értelmét sem látom a felkelésnek. Mindegyiknek lehetnek biológiai okai is természetesen, pl. agysérülés, időzónaváltás stb., nagyok az egyének közti különbségek is alvásigény de a leggyakoribb a lelki ok, s Dávid is ilyen összefüggésben hozza fel példának. Aki nem tud aludni, az szenved ettől, s attól is, hogy azután nem tud felkelni és rendesen teljesíteni a nap folyamán. Aki viszont jól alszik, annak a napja is jobban fog telni. Ezt szerintem már mindnyájan megtapasztaltuk. Viszont érdemes feltenni azt a kérdést is: ha nem alszom jól, vajon nem valami lelki oka van-e ennek? Vajon nincs-e valami elrendezendő ügyem Istennel, vagy valakivel a baráti-, ismeretségi körömből? Nem ez nem hagy-e aludni? Mi forog a fejemben, amikor próbálok elaludni, vagy amikor éjjel felébredek? Miről szólnak az álmaim, vagy éppen rémálmaim? Segíthet a saját lelkiállapotom felmérésében az alváshoz való viszonyom tudatos megvizsgálása: Hogy vagyok Istennel? Hogy vagyok magam

Dávid körül minden szinte a lehető legrosszabbul alakult, de ő mégis tudott aludni, mert élete „belső körében” minden rendben volt: Tudta elfordítani a bajokról, félelmekről a tekintetét Istenre, meglátta nagyságát és szeretetét, s ez megnyugtatta, s „fölemelte fejét”. Valamennyiünk életében ez teremtheti meg a harmóniát, ami aztán mind az alvásban, mind az étkezésben, mind a kapcsolata rendet teremthet.

Évnyitó ünnepség- 1. Zsoltár (szept. 2)

Azt, amit ma ennek a zsoltárnak a mondanivalójából ma ki szeretnék emelni, így hangzik: Istenre nézz, Ő igazgassa útadat!

Sokféleképpen térhetünk vissza a nyári szünidőből. Visszafele tekintve: Lehetnek csodálatos emlékeink, amiket alig várunk, hogy megoszthassunk valakivel, de lehetnek csalódások, keserű emlékek is mögöttünk, amikről legfeljebb azokkal be-szélünk, akik a legközelebb álnak hozzánk. Ugyanígy előre felé tekintve is: lehet, hogy alig vártad már hogy újra találkozhass osztálytársaiddal, elinduljanak újra az év közbeni programok, de lehet, hogy éppen ellenkezőleg: félsz, mind az osztálytársak közé való visszakerüléstől, mind a feladatoktól, amik rád várnak...

Mi határozza meg emlékeidet? Vagy még inkább: Ki határozza meg emlékeidet, vagy azt, ahogyan előre tekintesz erre a tanévre, amit most kezdünk? Mi fogja meghatározni ezt az évedet? A zsoltár két képpel érzékelteti az Istenre néző, illetve a rá nem figyelő ember életét: Folyóvíz mellé ültetett, zöldellő fa és polyva.

A fa azt hiszem, hogy szinte mindenki számára a természet nyugodt erejét érzékelteti: megrendíthetetlen, nyugalmat áraszt, árnyékot és gyümölcsöt ad. Azt hiszem, mindenki olyan életre vágyik, mint, amit egy zöldellő fa, mondjuk egy hatalmas platán, amelyeneket a tóalmási kastélyparkban látni, vagy egy nagy diófa jelképez: életerős, megrendíthetetlen és gyümölcsöző.

Ugyanakkor azért az ember lát kiszáradt, elpusztult, kidőlt fákat is. Ilyenek nem szeretnénk lenni. Ezért is ideális egy fának a folyópart: Ott mindig fel tudják szívni gyökerei az éltető vizet, s elég fényhez is jut a folyó felől. Ha egy folyón – bármely folyónkon – evezünk, láthatjuk a dús növényzetet mindkét parton. Sátrat verni is leginkább csak ott lehet, ahol a víz visszahúzódik a mederben, mindenütt másutt burjánzik a növényzet. A fa a folyóparton tud leginkább zöldellni, nagyra, gyümölcsözővé nőni, s még akkor is újra kihajt, ha a vihar derékba törné a törzsét. Ami a fa számára a folyó, az az ember számára Isten. Ezékiel látomásában ez így jelenik meg: Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. Azután kivitt engem az északi kapun át, és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. Azután ő kelet felé ment mérőzsinórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni. Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. Halászok állnak majd ott és Égeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagytengerben. De a tócsák és pocsolyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz. (Ez 47,1-12)

Isten Szentlelke ez a gyógyító víz, s mindaz, aki kapcsolatba kerül vele, meggyógyul, s ő maga is – mint ezek a fák a látomásban – gyógyító és gyümölcsöző életűvé lesz. Pont a fordítottja ez annak, amit néhány éve megéltünk a tiszai ciánszennyezés-kor: nem csak hogy a víz vált pusztítóvá, de még a belőle kihalászott – elpusztult – halakat sem volt szabad elfogyasztani. És hány ilyen emberrel találkozunk, aki olyan, mintha ciánba lógó gyökerű fa volna: Mérgező az élete mindazok számára, akik kapcsolatba kerülnek vele: házastárs, gyerek, kollégák... Mind tudva, vagy tudatlanul szenvednek tőle, és próbálják elkerülni, mert gyümölcssei keserűek, s levelei mérgezőek. A zsoltár azonban itt egy másik képet használ az istentelen – azaz Isten nélkül élő – emberek leírására: Olyanok, mint a polyva, amit szétszór a szél.

Mire vonatkozik ez a kép? Súlytalan, sodródó dolog a polyva, az a maghéj, ami a búzamagokat körülveszi. Mai képpel talán a cukorkapapírhoz hasonlíthatnánk, amit valaki rendetlenül a szemetes mellé dob, s a szél sodorja végig az utcákon. Sem gyökere, sem

gyümölcse. Az élete sodródik vágyai, a mindenkori manipulátorok, vagy aktuális társasága függvényében, hol ide, hol oda. Gyümölcse sincs: Tartalmát már elvesztette, mint a polyva, amiből már kicsépeltek a magot, vagy a cukorkapapír, amiből már kiették a negrót. Azt mondtam az elején, hogy a gondolat, amit ki szeretnék emelni a zsoltárból: Istenre nézz, Ő igazgassa útadat! Ahogy a fa gyökereit a víz felé nyújtja, leveleit pedig a fény felé fordítja, úgy kell nekünk is Isten felé fordulnunk. Ahogy a zsoltáríró fogalmaz: Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. A törvény volt akkor az, ami már a Szentírásból készen volt, tehát ma ez a mondat így hangozna: az ÚR igéjében gyönyörködik, és az ő szavairól elmélkedik éjjel-nappal. Örömmel, vágyakozással olvassa, hallgatja az Ő szavait, azokon gondolkodik, azokkal imádkozik, s próbálja – az Ő segítségét kérve – azokhoz igazítani életét. Ott van persze a másik véglet is, a negró-papír élet leírása is: Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére... Az elején ezt a kérdést tettem fel: ki, vagy mi határozza meg emlékeidet és előretekintésedet? Kinek a tanácsa szerint jársz, kinek az útjára állsz, kiknek a székébe, ülésébe ülsz? Sajnos nemrégiben halt meg egy ismerősünk 20 éves fia, mert egy olyan autóba ült be utasként, amibe nem kellett volna. Szombatról vasárnapra virradólag egy buliból hazafelé tartva több mint 100 km/h-s sebességgel egy betonkerítésbe hajtottak bele. Nem volt ő sem nálam, sem másnál bűnösebb, de rossz tanácsra hallgatott. Ugyanúgy, mint az a fiú, aki a barátai tanácsára – csak egyszeri alkalommal – kipróbálta a marihuánát, és az skizofréniát váltott ki nála. Arra pedig jelenleg nincs gyógymód.

Egy harmadik srác egy rossz hangulatának hatására zsebre dugott egy fülhallgatót egy boltban, s úgy próbált meg kísértelni: letartóztatták, s az éjszakát egy rendőrségi fogdában kellett töltenie. Ő a saját rossz hangjára – a kísértés itt nem kívülről érkezett – hallgatott.

Az, hogy próbálok Istenre figyelni, az Ő útját követni, nem ad garanciát arra, hogy semmi rossz nem fog történni velem, de ha el is töri a szél a derekát életem fájának, akkor is újjáéledhetek, mert gyökereimet a Szentlélek éltető vize táplálja: Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: "Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz énbenem, ahogyan az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!" Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg. Ez az a folyam, a duzzadó forrás, amiről Ezékiel prófétált, s ami Krisztus halálával fakadt fel. S ahogy akkor, ottani hallgatóit biztatta Jézus, úgy biztat most minket is: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Istenre nézz, Ő igazgassa útadat!

Ámen

Miklós Attila
iskolalelkész